

Čís. 9476.

Prozatímní opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř.

Bylo-li manželce pravoplatně povoleno oddělené bydliště až do pravoplatného ukončení sporu o rozvod manželství, jest odůvodněn její nárok na prozatímní výživné po dobu sporu, dokud nebude manžel sprostěn vyživovací povinnosti podle § 91 obč. zák. Na tom nemění nic, že i manžel navrhl, by mu bylo povoleno oddělené bydliště.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1929, R I 939/29.)

Za sporu o žalobě manžela o rozvod manželství od stolu a lože navrhla manželka, by jí bylo povoleno prozatímní opatření odděleného bydliště a placení výživného. Soud první stolice povolil prozatímní opatření odděleného bydliště, návrh na povolení prozatímního opatření placení výživného zamítl. Rekursní soud uložil manželce, by platil manželce prozatímní výživné měsíčních 400 Kč až do pravoplatného ukončení sporu o rozvod manželství od stolu a lože. Důvody: Povoliv žalované straně podle § 107 obč. zák. oddělené bydliště až do rozhodnutí sporu, kteráž opatření nebylo žádnou ze stran napadeno a nabylo tudíž moci práva, zamítl první soud další její návrh, by bylo žalobci prozatímním opatřením uloženo, by jí platil výživné měsíčních 1000 Kč a odůvodnil to tím, že žalovaná opětně porušovala manželskou věrnost styky s cizími muži za okolností velmi podezřelých, tak že docházelo mezi manžely k výstupům, při nichž žalovaný manželku políčkoval a jí nadával, z čehož vznikl hlavně prý zaviněním žalované strany, jež prý rozmařilým způsobem života strhla manžela k násilnostem, úplný rozvrat manželství stran a zavinila podle názoru prvního soudu žalovaná v podstatě sama nemožnost plnění naturálního (poskytování slušné výživy manželem manželce podle § 91 obč. zák.) a nemohlo prý proto býti žalující straně uloženo, by mimo své obydlí žalované výživné na penězích plnila, při čemž vycházel z ustanovení § 1447 obč. zák., z něhož pro projednávaný případ dovozuje, že žalovaná nemůže na žalobci požadovati naturální plnění jeho vyživovací povinnosti ve společné domácnosti, tím méně náhradní plnění v penězích, poněvadž svým chováním manželské spolubydlení znemožnila. Soud rekursní nesouhlasí s přesvědčením prvního soudu po stránce skutkové ani s posouzením věci po stránce právní. Ustanovení § 1447 obč. zák. jedná v oddílu o zrušení práv a povinností o tom, jaké následky má úplné zničení, fysický zánik, určité věci nebo naprostá nemožnost plnění povinnosti nebo placení dluhu nastala jinou příhodou. O takovou nemožnost plnění však v souzeném případě nejde, neboť, i když manželka společnou domácnost sama opustila, nebylo plnění vyživovací povinnosti učiněno žalobci naprosto nemožným, vždyť mu zákon poskytuje možnost donutiti manželku, by se do společné domácnosti vrátila, a náhradné placení výživného tím není vůbec znemožněno. Pokud jde o předpoklady pro povolení prozatímního opatření placení výživného, náleží povinnost, poskytovat manželce za trvání manželství podle § 91 obč. zák. slušnou výživu bezvýjimečně, pokud povin-

nosti té nebyl zbaven výrokem soudu nebo pokud plnění povinnosti té nebylo manželkou samou svémocně a bezdůvodně zrušeno, což vzhledem k nadávkám a ke zlému nakládání jest vyloučeno, a soud rekursní nepokládá ani seznání svědků za dosti závažné, by z nich nepochybně usuzováno býti mohlo na rozmařilý způsob života nebo dokonce na manželskou nevěrnost, by žalobce mohl býti proto zbaven zákonné povinnosti vyživovací. Soud rekursní jest proto toho přesvědčení, že nebyly osvědčeny skutečnosti, které by žalovaného oné povinnosti zbavovaly, a ježto povinnost tu plniti odpírá, muselo ve smyslu ustanovení §§ 108 a 117 obč. zák. a §§ 382 čís. 8 ex. ř. žádané prozatímní opatření býti učiněno. Peníz, jehož jest potřebí na slušnou výživu podle § 91 obč. zák. náleží podle § 273 c. ř. s. určití soudu podle volného uvážení, a to podle majetkových a osobních poměrů manžela (žalobce).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati úspěch. Pro posouzení, zda lze žalobci prozatímním opatřením uložit povinnost, by poskytoval žalované, kterou žaluje o rozvod manželství z její viny, výživné, rozhoduje jedině, že žalovaná bylo prozatímním opatřením soudu prvé stolice k její žádosti pravoplatně povoleno oddělené bydliště až do pravoplatného ukončení sporu o rozvod manželství. Tím bylo pravoplatně vyřčeno, že žalovaná jest oprávněna odděleně bydlet, a tím jest zároveň již odůvodněn její nárok na prozatímní výživné po dobu sporu, dokud stěžující si manžel nebude sprostěn vyživovací povinnosti podle § 91 obč. zák. soudním rozsudkem (rozh. čís. 1453 sb. n. s.). Na tom nemůže nic změnit, že i žalobce učinil návrh, by i jemu prozatímním opatřením povoleno bylo oddělené bydliště, neboť takový návrh není s to způsobiti odklad rozhodnutí o manželčině návrhu na přiznání prozatímního výživného. Nesejde ani na tom, že nižší soudy při svém rozhodnutí k návrhu žalobce na povolení odděleného bydliště nepřihlížely. Rovněž nelze vzhledem na oddělené bydliště žalované již řešiti otázku, zda žalovaná svémocně společnou domácnost opustila nebo rozchod manželů zavinila. Tato otázka zůstává vyhražena rozhodnutí ve sporu.

Čís. 9477.

Pro touž pohledávku nelze nabytí několik zástavních práv k téže věci.

Nabyli-li věřitel pro pohledávku zajištěnou již úvěrovou hypotekou i vnuceného zástavního práva na téže nemovitosti mimo pořadí úvěrové hypoteky, může dlužník tomu čeliti i žalobou o nepřípustnost exekuce podle § 39 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1929, Rv II 200/29.)

Žalovaná firma vedla na základě směnečných platebních příkazů exekuci na nemovitosti žalobkyně vnuceným zřízením zástavního práva